Sfinţii mucenici Terentie, Neonila şi copiii lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil şi Evnichi

(28 octombrie)

Sfinţii mucenici Terentie, cu soţia sa Neonila şi cei 7 fii au fost prinşi în timpul persecuţiei împăratului Diocleţian şi judecaţi pentru mărturisirea faptului că erau creştini. Au fost supuşi supliciilor şi în cele din urmă au suferit moarte martirică pentru credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos. Sfinţii Sarbelus, Fotie, Teodul, Hierax, Nitus au fost fii martirilor Terence și Neonilla. Iar Sfintele Vele și Eunice erau fiicele martirilor Terence și Neonilla.

Index

În această lună (octombrie), ziua a douăzeci şi opta - Sfinţii mucenici Terentie, Neonilla şi cei împreună cu dânşii. Şi cuviosul părintele nostru Ştefan Savaitul, făcătorul de canoane (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Terentie, către soţia sa Neonila şi către cei împreună cu dânşii 22
Imnografie 29
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfinţilor mucenici Terentie, Neonila şi fiii lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil şi Evnichi 30
Sinaxar din 28 octombrie 32
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Iachint, mitropolitul Ţării Româneşti; Sfinţii mucenici Terentie, soţia sa, Neonila, şi cei 7 fii 37
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iachint, mitropolitul Ţării Româneşti; Sfinţii mucenici Terentie, soţia sa, Neonila, şi cei 7 fii; Sfântul ierarh Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei; Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) 40
Proloage din 28 octombrie 44
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Terentie 50
Mucenicul Terence împreună cu soția sa, muceniţa Neonilla și copiii lor 51
Sfinţii Terentie şi Neonila 52
Icoane 53

În această lună (octombrie), ziua a douăzeci şi opta - Sfinţii mucenici Terentie, Neonilla şi cei împreună cu dânşii. Şi cuviosul părintele nostru Ştefan Savaitul, făcătorul de canoane (Minei)

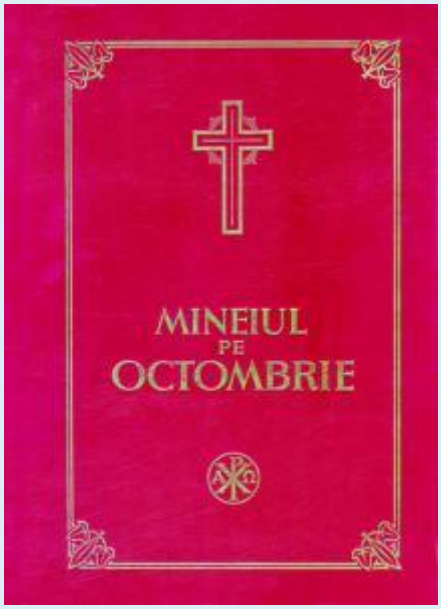

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6; trei ale mucenicilor şi trei ale cuviosului.

Stihirile mucenicilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Multe feluri de munci răbdând bărbăteşte aţi surpat trufia vrăjmaşilor, fericiţilor mărturisind înaintea tiranilor, pe Cel ce S-a arătat pentru noi întrupat şi a răbdat patimile cele prea curate de bunăvoie şi a izvorât lumii luminare şi nepătimire.

Împreună cu Terentie, a strălucit Neonilla cea mărită, Nita şi Sarvil minunaţii, Fota şi Ierax, dimpreună pătimind după lege, şi stingând focul muncilor cu dumnezeiască roua Duhului, făcându-se turnuri ale credinţei şi jertfe bine primite şi prinoase prea curate.

Ca un soare prea luminos Terentie, împreunându-te cu luna Neonilla, ai născut ceata numărului cea de stele înşeptită; care s-au roşit cu sângele muceniciei, şi varsă strălucirile luminii, sălăşluindu-se în odihna cea neînserată; unde dănţuiesc cu veselie cetele tuturor pătimitorilor.

Alte **Stihiri** ale prea cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte purtătorule de Dumnezeu Ştefane, întărindu-ţi gândul luminat cu dumnezeiască minte, ai îndreptat prin bunătate mânia cu bărbăţie şi pofta prin curăţie, şi toată puterea sufletului cu dreptatea, făcându-ţi căruţă veselitoare de bunătăţi; în care punându-te cu bucurie, te-ai suit întru înălţime cuvioase!

Părinte de Dumnezeu grăitorule Ştefane! Luminatu-ţi-ai gândul cu teologia, cuvioase, punând mânia ca pe un arc încordat împotriva hulitoarelor eresuri, fericite; pentru dorirea desfătării celei de sus, căreia te-ai învrednicit a te împărtăşi; minunat stând înaintea Scaunului Împăratului tuturor, şi Atotţiitorului.

Părinte de Dumnezeu grăitorule Ştefane! Prin înfrânare îngrădindu-ţi mintea, o ai făcut a se înălţa către pricina cea dintâi, şi liniştind tulburarea patimilor şi lepădându-te de certe, cu curăţia minţii, te-ai amestecat prea înţelepte după adevăr cu dorirea cea desăvârşită, cuvioase de Dumnezeu gânditorule!

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Miluieşte-mă ceea ce eşti fără prihană; mântuieşte-mă, ceea ce ai născut pe Mântuitorul Hristos negrăit; că numai pe tine te am părtinitoare şi zid nebiruit, acoperământ şi veselie şi sufletului meu dumnezeiască mângâiere. Mântuieşte-mă de viermele cel neadormit, şi de focul cel veşnic, Maica lui Hristos Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioara şi Maica Ta, văzându-Te pe Tine Iisuse pironit pe Cruce, şi primind patimile de bunăvoie Stăpâne, striga: Fiul meu cel prea dulce, cum suferi răni fără dreptate Doctorule, cel ce ai tămăduit neputinţa oamenilor, şi ai scăpat pe toţi din stricăciune cu milostivirea Ta.

Troparul mucenicilor, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Slavă..., al cuviosului, glasul al 8-lea

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Ştefane, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele din Octoih, unul cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul mucenicilor

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde împărătesei Maicii, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Fiind eu înviforat de adâncul păcatelor, Iubitorule de oameni, numai către luciul milostivirii Tale întind ochiul inimii mele, îndreptează-mă şi mă mântuieşte, cu rugăciunile purtătorilor de chinuri.

Soarele cel neapus v-a arătat stele, spre întărirea Bisericii Sale, luminând plinirea ei, cu strălucirea nevoinţelor voastre, prea lăudaţilor mucenici.

Stâlpi credinţei, întărire Bisericii s-au făcut Terentie şi Nita, Sarvil şi Teodul, Ierax, Neonilla şi Vil minunaţii, Evnichi şi Fota.

A Născătoarei

Pricinuitoare de bucurie te-ai arătat nouă, cea cu totul fără prihană, ca una ce ai primit plinirea a toată Dumnezeirea. Pentru aceasta toţi împreună cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită!

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Preaslăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Ţie, prea fericite aducând mulţumire pentru învăţătura ta, ne plinim datoria Ştefane, împletindu-ţi lauda; iar tu primind aceasta cu blândeţe, prea fericite, dă-mi prin rugăciunile tale darul Duhului.

Pornirea patimilor celor de pierzare o ai veştejit părinte, prin cuget gânditor de Dumnezeu; că ai fost blând, bine primitor, lin şi smerit, fiind încununat cu cuvântul înţelepciunii, şi al ştiinţei Ştefane.

Slavă...,

Cu sfinţenie te-ai împodobit pe tine însu-ţi părinte, prin cunoştinţă, şi prin darul lucrării faptelor bune, grăitorule de Dumnezeu Ştefane; că dorind de cununile slavei lui Hristos, ţi-ai îndeplinit foarte bine dorinţa.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai aleasă eşti decât toate zidirile cele văzute şi nevăzute, ceea ce eşti fără prihană, că ai născut pe Ziditorul, precum bine a voit să se întrupeze din pântecele tău Preacurată; pe care roagă-L cu îndrăzneală, să mântuiască sufletele noastre.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine înţelepciunea Tatălui cea ipostatnică Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Ca un soare, împreunându-te cu Neonilla luna cea prea luminoasă, ai născut Terentie ceata mucenicilor lui Hristos, cea de stele înşeptită.

Cu zdrobirea mădularelor tale, pătimitorule Terentie, ai subţiat ca ţărâna oasele înşelăciunii; iar ţie ţi-ai dobândit mărirea cea negrăită.

Cu aripile cele de aur zburând Evnichi, ai scăpat de vicleşugurile vânătorilor celor fărădelege, şi te-ai sălăşluit înlăuntrul cămării celei înţelegătoare.

A Născătoarei

Aflându-te înţelepciunea lui Dumnezeu lăcaş prea curat, S-a întrupat din prea curate sângiurile tale, şi după naştere te-a arătat nestricată.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustia ca crinul...

Strălucit-a viaţa ta de Dumnezeu purtătorule Ştefane în lume, ca soarele cel prea luminos, şi a luminat pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste se lipesc de tine.

Cu învăţăturile tale cuvioase, se luminează marginile lumii; că ai strălucit ca un luminător, purtătorule de Dumnezeu, Bisericii lui Hristos; întru care s-a întărit inima ta.

Slavă...,

Păzitu-ţi-ai sufletul nerobit de patimi, şi de dezmierdările trupului, purtătorule de Dumnezeu, cinstite Ştefane. Pentru aceasta acum după vrednicie pe tine te lăudăm.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai cu curăţia Stăpână, ca crinul în mijlocul spinilor, strălucind cu strălucirile fecioriei tale, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pururea cinstită.

Irmosul: Înflorit-a pustia ca crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă, prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Sedealna sfinţilor mucenici, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca nişte stele luminoase fiii lui Terentie cei sfinţiţi, asemănându-se cu lumina soarelui, luminează făptura, şi strălucind vitejeşte cu bărbăteştile nevoinţe, au risipit cu adevărat noaptea mulţimii dumnezeilor. Pe care să-i fericim cu credinţă, ca pe cei ce sunt cu adevărat slugi ai lui Dumnezeu, şi să strigăm: Purtători de chinuri prea lăudaţi! Rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă...,

Altă **Sedealnă** a cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morţi...

Făcându-ţi sufletul lăcaş luminos al Sfântului Duh, părinte cuvioase, ai avut înlăuntru negrăit pe Împăratul Hristos şi Domnul; aflat-ai bogăţie de minuni, şi împarţi lumii daruri fără scumpete. Pentru aceea păzeşte de primejdii şi de stricăciune, pe toţi cei ce te laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară Marie, mărirea îngerilor, tu frumuseţea cea veselitoare, şi podoaba pământenilor, dăruieşte iertare păcatelor, celor ce te laudă pe tine; milostiveşte-te spre robii tăi, că tu eşti scăparea celor deznădăjduiţi prea curată, şi cu adevărat tare solitoare oamenilor.

A Crucii, a Născătoarei, asemenea

Mieluşeaua cea curată, văzând pe Mieluşelul şi Păstorul spânzurat pe Cruce, striga: Fiul meu, ce este această vedere străină şi neaşteptată ? Cum se osândeşte Viaţa la moarte, asemenea cu oamenii? Ci Te scoală din morţi a treia zi precum ai zis, ca bucurându-mă să Te măresc.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine Soarele dreptăţii, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Ceata cea de şapte fraţi a pătimitorilor, împreună cu doi părinţi ai săi, ca o jertfă fără prihană s-a adus Ţie, Stăpâne Hristoase, celuia ce Te-ai jertfit pentru noi ca o oaie, Iubitorule de oameni.

Darul Duhului S-a arătat ţie în chip de porumb mărită Evnichi, uşurându-ţi viforul nevoilor şi al scârbelor celor cumplite, ce erau asupra ta.

Cu armele credinţei aţi biruit, mucenici prea lăudaţi, pe tiranul cel mândru, pe cel ce s-a înălţat cu stăpânirea necredinţei, şi aţi cântat: Slavă puterii Tale, Doamne.

A Născătoarei

Cel ce a zidit toate cu voirea, voind se zideşte din prea curate sângiurile tale mai presus de cuvânt, ceea ce eşti neispitită de nuntă; mântuind pe cei ce strigă cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Tie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Tu, Ştefane te-ai făcut cunună sihaştrilor, fiind împodobit nu cu piatră de mult preţ, ci cu bunătatea; că te-ai arătat cu adevărat fericite, lăcaş de Dumnezeu dăruit.

Cinstit-ai purtătorule de Dumnezeu înţelepciunea cea dumnezeiască; că aceasta te-a luminat pe tine cu cununile darurilor ei, pricinuindu-ţi mărirea cea veşnică, părinte pururea pomenite.

Slavă...,

Cu toate mişcările inimii ai poftit dorirea cea desăvârşită, părăsind dulceaţa lumii; şi după pofta ta ai şi aflat desfătare potrivită, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Rodul morţii mi-a adus Eva, iar tu prea curată, născând Viaţa cea ipostatnică, iarăşi m-ai înviat. Pentru aceasta strig ţie: Mărire naşterii tale, Stăpână.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Pe Tine Doamne avându-Te mucenicii putere, au îndrăznit cu bărbăţie spre munci şi spre bătăi, la foc şi la moarte.

O, fii sfinţiţi! O, junghieri plăcute lui Dumnezeu! O, adunare care ai stricat măiestriile cele viclene ale vrăjmaşului.

Cu biruinţă nemuritoare ţi-ai încununat capul, că ai biruit Evnichi pe şarpele, cel ce a biruit pe Eva.

A Născătoarei

Născut-ai nouă lumina cea neînserată, strălucirea Tatălui, făcându-Se sub ani, din bogăţia bunătăţii, ceea ce eşti fără prihană.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Pornirea patimilor, cu dragostea nepătimirii o ai stins purtătorule de Dumnezeu Ştefane, şi cu privirile, şi cu faptele ai luminat toată starea sufletului.

Cu cuget curat ai priceput scripturile Duhului, de Dumnezeu grăitorule Ştefane; şi ai adunat bogăţia privirii şi a faptei, gânditorule de Dumnezeu, părinte cuvioase.

Slavă...,

Cercând adâncul înţelepciunii Ştefane, şi aflându-l, ai cuprins cât este de trebuinţă; şi prin osteneli ai câştigat mărgăritarul cel de mult preţ al cunoştinţei, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Iată ai luat în pântece Născătoare de Dumnezeu prea curată, pe Hristos Dumnezeu, mai presus de cuvânt, precum Isaia a grăit mai înainte; şi L-ai născut mai presus de fire.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Poruncind tiranul, să se întindă fără milă şi să se lege de roate mucenicii cu silnicie, aceştia au răbdat multe feluri de munci. Dar aceia s-au ruşinat văzându-i nebiruiţi.

Sarvil, Neonilla, Fota şi Teodul, Vil, Ierax, Evnichi, şi dumnezeiescul Nita, împreună cu Terentie, ca nişte mucenici viteji, cu bună credinţă să se laude.

Intrând în livada pătimirii voastre, ne umplem de mirosul dumnezeiesc al chinurilor voastre, fericiţilor, lepădând din suflet urâciunea patimilor.

A Născătoarei

Rugul însemna mai-nainte taina cea mare a naşterii tale celei mai presus de gând, fiind cuprins peste tot cu foc şi nicidecum arzându-se, Fecioară prea lăudată.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind...

Arătatu-te-ai părinte Ştefane luminător lumii prea luminat, luminând cu strălucirea cuvântului, pe cei ce aleargă către tine cu credinţă şi cu dragoste.

Cu fericire ţi-ai petrecut viaţa, că închizându-ţi simţirile, ai ieşit afară din tulburarea lumii, şi cu Dumnezeu ai vorbit Ştefane.

Slavă...,

Cât este de bună, cât este de frumoasă cununa ta, cu care te-ai încununat acum prea înţelepte Ştefane, fiind încununat cu bunătăţile, şi împărăţind peste patimi prea alesule.

Şi acum..., a Născătoarei

Mai presus de fire ai născut Fecioară, şi eşti în veci Fecioară, arătând semnele Dumnezeirii celei adevărate, a Fiului şi Dumnezeului tău.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; scoate-mă din stricăciune Dumnezeule.

Condacul sfinţilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Săvârşind astăzi cu credinţă pomenirea lui Terentie şi a Neonilei soţiei sale, şi a fiilor săi, să lăudăm pe Domnul, cel ce cu mărire i-a prea mărit.

Alt **Condac** al cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Sădit-ai raiul faptelor bune, şi l-ai udat cu curgerile lacrimilor tale, ca cel ce ai dobândit lemnul vieţii prea mărite; mântuieşte cu rugăciunile tale din stricăciune turma ta, păzeşte de asupreală pe cei ce te cinstesc pe tine cu căldură. Că pe tine înţelepte folositor prea mare, toţi cu credinţă şi cu dragoste te-am agonisit.

Icos: Ca la un pierzător al patimilor şi chip al vieţii celei drepte, şi ajutor al celor necăsătoriţi, îndreptător călugărilor şi pildă de fapte bune, toţi la tine venind întru pomenirea ta înţelepte, ucenicii tăi strigăm: Slavă Celui ce te-a prea mărit pe tine după vrednicie, cu minuni neîncetate şi cu semne înfricoşate; nu numai întru această viaţă de acum, ci şi după sfârşit. Pentru aceasta nu înceta a te ruga lui Hristos, ca să se trimită pururea celor ce te cinstesc pe tine, dezlegare de greşelile

cele multe şi rele. Că pe tine înţelepte folositor prea mare, toţi cu credinţă şi cu dragoste te-am agonisit.

Sinaxar

În această lună, în ziua a douăzeci şi opta, Sfinţii mucenici Terentie, Neonila şi fiii lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Pot, Vil şi Evnichi.

Stih: Împreună cu şapte copii a însoţiţilor pereche,
Cinste socotea tăierea cea prin sabie.
În douăzeci şi opt a lui octomvrie
S-au tăiat grumazii lui Terentie.

Aceşti sfinţi fiind într-o casă, închinându-se şi slujind lui Dumnezeu pururea, au fost pârâţi şi aducându-i la judecată, mărturisiră pe Hristos Dumnezeu adevărat, şi pe idoli batjocoreau. Deci spânzurându-i îi strujea, şi-i uda peste răni cu oţet iute şi cu sare, pârjolindu-i dedesubt cu foc.

Iar ei se rugau lui Dumnezeu în tăcere, îndemnându-se unul pe altul la mucenicie. Şi nu trecu Dumnezeu cu vederea ruga lor, şi îngeri nevăzuţi îi sloboziră din legături, şi le dădură tămăduiri; iar păgânii se înfricoşau şi se spăimântau.

Apoi legându-i la o roată, îi băteau, şi cât se părea acelora că-i bat, ei nici un rău la nici o muncă nu pătimeau; apoi i-au dat să-i mănânce fiarele.

Şi sfinţii mucenici rămânând de toate nevătămaţi, îi băgară în nişte căldări cu smoală clocotind pe foc; şi smoala se prefăcu în apă.

Deci văzând păgânii că muncile nu-s nimic înaintea lor, le tăiară capetele.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Ştefan Savaitul

Stih: Ştefane după numire, acolo cunună eşti purtând,
Pe care mâna cea făcătoare de bine ţi-a împletit.

Acest cuvios din tânără vârstră dorind, s-a făcut monah, în anii şapte sute nouăzeci; şi venind în Lavra marelui Sava, şi primindu-se de către sfinţii părinţi ce locuiau în Lavră, s-a învăţat de către aceia frica lui Dumnezeu, şi toată altă faptă bună, şi regula pustnicească. Deci a rămas neîmpărtăşit de dulceţile lumii fericitul acesta, căci s-a făcut monah foarte de tânăr. Iar după ce a sporit cu vârsta cea după Dum-

nezeu, şi a strălucit cu ascultarea şi liniştea, atunci s-a învrednicit şi darului arhieriei.

Şi nu numai aceasta, ci şi dar făcător de minuni a luat de la Dumnezeu, după ce mai întâi a omorât patimile sufletului şi ale trupului, cu înfrânarea, cu osteneala sihăstriei, şi cu dumnezeiasca cugetare.

A vindecat pe o fecioară îndrăcită prin rugăciunea sa, şi sănătoasă o a dat tatălui ei; îmblânzea fiarele cele sălbatice, şi cerbilor celor ce veneau la el, le da hrană cu mâinile sale.

Odată lovind cuviosul pământul cu toiagul său, a scos apă de a adăpat pe ucenicul său, şi alte semne şi minuni a făcut.

A strălucit în sfârşit pretutindenea ca un soare, cu nevoinţa şi cu minunile, şi pildă a faptelor bune făcându-se ucenicilor săi, cu pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici: African, Terentie, Maxim, Pompie, şi alţii treizeci şi şase.

La Terentie

Stih: Taie pe Terentie, care lapte în loc de sânge a dat,
Şi după tăiere, minune nouă a arătat.

La African, Maxim şi Pompie

Stih: Prea răi, ai idolilor închinători,
Omoară prin sabie pe cei ai Treimii slăvitori.

La cei treizeci şi şase.

Stih: Pe şase bărbaţi şi împreună de trei ori zece, nevoitori,
I-am cunoscut din sabie împreună luptători.

Aceşti sfinţi mucenici s-au nevoit pe timpul împăratului Deciu şi a ighemonului Fortunat, fiind născuţi în Africa, şi ieşind la nevoinţă, au fost bătuţi cu vine de bou crude, apoi cu toiege, şi arşi pe spinare, cu ţepi arse în foc; apoi căliţi cu oţet amestecat cu sare peste arsuri şi frecaţi cu târsâni; apoi întrebându-se iarăşi, şi neînduplecându-se a se lepăda de Hristos, îi legară goi la pământ, deasupra focului,

şi iarăşi îi frecară cu târsâni. După aceea îi aruncară într-o groapă plină de şerpi şi de scorpii, şi rămânând nevătămaţi, le tăiară capetele.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Firmilian, episcopul Chesariei şi Melhion dascălul şi preotul Antiohiei, cel ce a caterisit pe Pavel Samosatul.

Stih: Cu pace fiii păcii au adormit:
Firmilian şi cu el Melhion cel iubit.

Tot în această zi, Sfinţitul mucenic Chiriac, care a descoperit cinstita Cruce, în zilele marelui Constantin, şi a maicii sale Elena.

Stih: Chiriace prea fericite cu untdelemn ai amestecat,
Cinstitul tău sânge, şi nouă amestecare ai lucrat.

Acesta după ce descoperi cinstita Cruce, şi a crezut, şi se botează, se făcu episcop Ierusalimului şi trăi până în zilele lui Iulian Paravatul. Care ridicându-se cu oaste asupra perşilor, merse şi la Ierusalim, şi aflând de sfântul acesta, trimise de-l prinse şi-l aduse înaintea lui şi silindu-l să facă jertfă la idoli, se mustră de dânsul împăratul.

Drept aceea porunci păgânul de-i tăie mâna dreaptă, zicându-i: Multe cărţi ai scris tu cu mâna aceasta, de ai întors pe mulţi de la închinăciunea dumnezeilor. După aceea îi turnă plumb topit în gură şi apoi îl culcă pe un pat de fier ars în foc cu faţa în jos.

Între acestea mergând mumă-sa la dânsul, o prinse şi pe ea, şi porunci de o spânzură de părul capului şi pe ea, şi strujindu-o, şi-a dat duhul către Domnul.

Apoi şi pe sfântul băgându-l într-o căldare, plină de untdelemn fierbinte, a fost junghiat de sabie şi aşa luă sfârşitul.

Tot în această zi, Anna, maica Sfântului Chiriac care cu făclii arzându-se şi strujindu-se, s-a săvârşit.

Stih: Arzându-se trupul muceniței Anna cu făclii aprinse,
A stătut înaintea Domnului ca o făclie pururea luminoasă.

Tot în această zi, Sfânta Fevronia, fiica împăratului Iraclie care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Împărăţia cerurilor Fevronio prea cinstită,
Mai întâi alegi decât cea părintească, ceea ce eşti cu mintea ascuţită.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Atanasie, patriarhul Constantinopolului, care a sihăstrit în muntele Atonului.

Stih: Atanasie cine nu te va slăvi pe tine,
Pe care singură Treimea te-a slăvit pretutindenea.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, cu pofta bunei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

În cuptorul chinurilor fiind aruncaţi, mucenicilor, prin răbdare aţi aflat roua din Cer, cu mulţumire cântând: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Având cugetul sufletului întărit pe piatra cea nemişcată a credinţei lui Hristos, au surpat mucenicii îngâmfarea celor fără de Dumnezeu, făcând cutremur prin rugăciune.

Spânzurându-vă şi strujindu-vi-se coastele cu tărie şi aprinzându-vă cu oţet tare şi cu ardere de foc fericiţilor, aţi ars toată înşelăciunea cea materială, lăudând pe Dumnezeu în veci.

A Născătoarei

Cel ce îmbracă Cerul cu nori, Preacurată, alt Cer te-a arătat pe tine pe pământ, şi din tine S-a îmbrăcat în om deplin, şi mă îndumnezeieşte pe mine, pentru îndurarea cea nemăsurată.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Cuvintele dogmelor tale cuvioase, bine înmiresmează, luminându-se cu darul Duhului; că cinstind o Dumnezeire în trei feţe, şi lăudând întruparea Cuvântului, ne umpli pe noi de bun miros, întru-tot fericite.

Fiindu-ţi viaţa asemenea cu cuvântul părinte, ţi-a pricinuit ţie cunună îndoită, prea fericite; că te-ai făcut organ al înţelepciunii părinte prea cinstite, strigând Ziditorului tău: Binecuvântat eşti şi prea mărit.

Slavă...,

Cuvântul tău este cu sare îndulcit, viaţa ta s-a arătat luminată cu darul, prea fericite dumnezeiescule; pentru aceea ai locuit în lăcaşurile cele de sus veselindu-te, stând acum înaintea lui Hristos cu îndrăzneală.

Şi acum..., a Născătoarei

Îndreptând viaţa mea, Curată, povăţuieşte-mă către limanul tău cel cu totul lin, ca una ce ai născut pe Dumnezeu, izvorul binelui, Cel ce dă tuturor credincioşilor, bunătatea nestricăciunii.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi DaniiI, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Fiind luminaţi cu lumina Dumnezeiescului Duh, dumnezeieştii mucenici, nu s-au temut de foc, fierberea căldărilor o au arătat nelucrătoare, primind de la Cer răcorire dumnezeiască; pe care după vrednicie, noi credincioşii să-i lăudăm.

Arătatu-s-a mulţime de îngeri întărindu-vă luminat la luptă, pe voi prea lăudaţilor mucenici şi de dureri uşurându-vă, cu care împreună strigaţi cântarea tinerilor: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Avându-ţi ochiul inimii tale priveghetor către Dumnezeu Sarvile, ai suferit scoaterea ochilor, înfruntând pe muncitorul, care era cuprins de întunericul nedumnezeirii. Pentru aceasta toţi te fericim ca pe un fiu al zilei.

A Născătoarei

Cu bunăvoinţa Tatălui ai luat în pântece pe Fiul, umbrindu-te Dumnezeiescul Duh, prea curată; şi născându-L ai rămas Fecioară ca şi mai înainte. Către care roagă-te neîncetat, să se mântuiască toată lumea de stricăciune şi de iad.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând...

Cunună împodobită a pus pe creştetul tău Dătătorul de viaţă Hristos, Ştefane, cel cu numele de cunună; că te-ai încuviinţat prin fapte şi te-ai arătat cu socotinţă, strigând: Prea înălţaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe mucenicii lui Hristos i-ai lăudat gânditorule de Dumnezeu şi adunările sfinţilor, şi împreună cu ei te-ai sălăşluit, umplându-te de veselie şi de dumnezeiasca desfătare; şi strigând: Prea înălţaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei

Gândul cel fără de patimă, în pântecele tău se uneşte cu gândul cel omenesc prea curată, şi prin grosimea trupului, S-a făcut sub vreme Cel mai înainte de veci. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste te mărim pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit cu dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Canonul mucenicilor

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară S-a tăiat adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Arătatu-v-aţi Rai, având în mijloc lemnul vieţii pe Domnul şi izvorând râuri de tămăduiri, şi pâraie cu adevărat pline de apele dumnezeieşti ale Duhului, sfinţilor.

Stâlpi ai Bisericii lui Hristos, şi limanuri foarte line celor ce sunt înviforaţi în luciul răutăţii, v-aţi arătat mucenicilor, solitori pentru lume, şi vieţuitori împreună cu îngerii.

Cununile cele neveştejite dobândind răbdătorilor de patimi, şi întru lăţimea Raiului umblând, păziţi-ne pe noi, care vă lăudăm pe pământ de toată stricăciunea, şi de supărări.

A Născătoarei

Ceea ce eşti mai desfătată decât cerurile, mai sfântă decât heruvimii, şi mai cinstită decât toată făptura, roagă pe Dumnezeu, pe care L-ai născut, pentru noi cei ce te cinstim pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al cuviosului Ştefan Savaitul

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui...

Prea cinstite Ştefane, cel ce te îndulceşti acum curat, şi ai dobândit desfătarea cea mai presus de gând, unde adunările sfinţilor dănţuieşte, împrejurul lui Dumnezeu, fericite, fiind mijlocitor, trage către tine pe cei ce năzuiesc la ajutorul tău.

Mutatu-te-ai vesel către dorirea cea desăvârşită, către însuşi Cel cu adevărat fericit, către frumuseţea cea întru-totul aleasă, către viaţa cea cu adevărat neîmbătrânită, către lumina cea neînserată, purtătorule de Dumnezeu părinte Ştefane.

Slavă...,

Ca soarele ai strălucit în adunarea călugărilor, fiind sfinţit din pruncie, împrăştiind bunătăţile vieţii tale ca nişte raze, prea dulce Ştefane, purtătorule de Dumnezeu părinte cuvioase.

Şi acum..., a Născătoarei

Cunoscându-te de departe proorocul, prin ochii cei mai înainte văzători, de tine a grăit mai înainte, că vei să fii Maică Făcătorului tuturor şi Stăpânului. Pentru aceasta te mărim pe tine întru-tot lăudată, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Fiul Părintelui celui fără început Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate, şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Dimpreună cu Terentie, au strălucit cinstita Neonila, Nita, Fota şi Sarvil, Vil şi Ierax, Teodul şi Evnichi; că au pătimit pentru Hristos de bunăvoie cu vitejie, şi au surpat pe tirani, purtătorii de chinuri mucenicii cei prea lăudaţi. Pe care cinstindu-i, prăznuim luminat pomenirea lor cea luminată.

Slavă..., a cuviosului

Purtătorule de cunună Ştefane, primind căldura Sfântului Duh, te-ai osebit de lume, ridicându-ţi crucea, părinte, şi unindu-te cu Hristos prin sihăstrie desăvârşit şi prin feciorie curată, te-ai învrednicit cuvioase darurilor celor mai presus de gând; din care îmbogăţeşti prea înţelepte toată lumea cea de sub soare.

Şi acum..., a Născătoarei

Nu înceta de a te ruga Domnului celui ce S-a întrupat din prea curate sângiurile tale, Fecioară Maică prea curată, pentru netrebnicii robii tăi, ca să aflăm har, şi ajutor la vreme de trebuinţă, la ziua întru care va judeca neamul omenesc, dând după vrednicia fiecăruia, ca un Dumnezeu; că pe tine te avem toţi folositoare întru nevoi.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Terentie, către soţia sa Neonila şi către cei împreună cu dânşii

Troparul Sfinţilor mucenici Terentie şi al soţiei sale Neonila şi al celor împreună cu dânşii, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind eu înviforat de adâncul păcatelor, Iubitorule de oameni, numai către marea milostivire a Ta întind ochiul inimii mele; îndreptează-mă şi mă mântuieşte, cu rugăciunile purtătorilor de lupte.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Soarele cel neapus v-a arătat stele, pe bolta Bisericii Sale, luminând plinirea ei, cu strălucirea nevoinţelor voastre, prea lăudaţilor mucenici.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stâlp credinţei, întărire Bisericii s-au făcut Sfinţii mucenici Terentie şi Nita, Sarvil şi Teodul, Ierax, Neonilla şi Vil minunaţii, Evnichi şi Fota.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pricinuitoare de bucurie te-ai arătat nouă, cea cu totul fără prihană, ca una care ai primit plinirea a toată Dumnezeirea. Pentru aceasta toţi împreună cu îngerul cântăm ţie: Bucură-te, Ceea ce eşti de Dumnezeu cu har dăruită!

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un soare unindu-te cu Sfânta Neonilla, luna cea prea luminoasă, ai născut, Sfinte Terentie, ceata mucenicilor lui Hristos, cea de stele înşeptită.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu zdrobirea mădularelor tale, Sfinte pătimitorule Terentie, ai subţiat ca ţărâna oasele înşelăciunii; iar ţie ţi-ai dobândit Mărirea cea negrăită.

Stih: ***Sfântă muceniţă Evnichi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu aripile cele de aur zburând Sfântă Evnichi, ai scăpat de vicleşugurile vânătorilor celor fărădelege şi te-ai sălăşluit înlăuntrul Cămării celei înţelegătoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Aflându-te Înţelepciunea lui Dumnezeu locaş prea curat, S-a Întrupat din prea curate sângiurile tale şi după naştere te-ai arătat nestricată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, cântând: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceata cea de şapte fraţi a luptătorilor, împreună cu doi părinţi ai săi, ca o jertfă fără de prihană s-a adus Ţie, Stăpâne Hristoase, celui ce Te-ai jertfit pentru noi ca o oaie, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă muceniţă Evnichi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Harul Duhului s-a arătat ţie în chip de porumbel, mărită Evnichi, uşurându-te de viforul chinurilor şi al necazurilor celor cumplite ce erau asupra ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu armele credinţei aţi biruit, mucenici prea lăudaţi, pe tiranul cel mândru, pe cel ce s-a înălţat cu stăpânirea necredinţei şi aţi cântat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce a zidit toate cu voinţa, voind se zideşte din prea curate sângiurile tale mai presus de cuvânt, Ceea ce eşti neispitită de nuntă, miluind pe cei ce cântă cu credinţă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci dintru întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Tine, Doamne, avându-Te mucenicii drept putere, au îndrăznit cu bărbăţie împotriva chinurilor şi a biciuirilor şi a focului şi a morţii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

O, fii sfinţiţi! O, junghieri primite de Dumnezeu! O, adunare care ai stricat uneltirile cele încâlcite ale vrăjmaşului!

Stih: ***Sfântă muceniţă Evnichi, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu biruinţe nemuritoare ţi-ai încununat capul, că ai biruit pe şarpele cel ce biruise pe Eva, Sfântă muceniţă Evnichi, bună fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născut-ai nouă Lumina cea neînserată, strălucirea Tatălui, făcându-se sub ani, din bogăţia bunătăţii, Ceea ce eşti fără de prihană.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica cântă Ţie, de sângele demonilor curăţindu-se cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Poruncind tiranul, să fie întinşi fără milă şi să fie legaţi cu silnicie pe roţi, mucenicii aceştia au răbdat multe feluri de chinuri. Dar aceia s-au ruşinat văzându-i nebiruiţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţii mucenici Sarvil, Neonilla, Fota şi Teodul, Vil, Ierax, Evnichi şi dumnezeiescul Nita, împreună cu Terentie, ca nişte mucenici viteji, cu dreaptă credinţă să fie lăudaţi.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Intrând în livada pătimirii voastre, ne umplem de mirosul cel dumnezeiesc al luptelor voastre, fericiţilor, lepădând din suflet urâciunea patimilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rugul însemna mai înainte Taina cea mare a naşterii tale, celei mai presus de gând, fiind cuprins peste tot cu foc şi nicidecum arzându-se, Fecioară prea lăudată.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doa-mne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Săvârşind astăzi cu credinţă pomenirea Sfinţilor mucenici Terentie şi a Neonillei, soţia sa şi a fiilor lor, să slăvim pe Domnul, cel ce cu mărire i-a prea mărit.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persan tinerii lui Avraam, cu pofta dreptei credinţe, mai vârtos decât cu văpaia focului fiind aprinşi, au cântat: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

În cuptorul chinurilor fiind aruncaţi, mucenicilor, prin răbdare aţi aflat rouă din cer, cu mulţumire cântând: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale Doamne!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Având cugetul sufletului întărit pe piatra cea nemişcată a credinţei lui Hristos, au surpat mucenicii îngâmfarea celor fără de Dumnezeu, făcând cutremur prin rugăciune.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Spânzuraţi fiind şi strujindu-vi-se coastele cu tărie şi arzându-vă cu oţet tare şi cu ardere de foc, fericiţilor, aţi ars toată înşelăciunea cea materială, lăudând pe Dumnezeu în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce îmbracă cerul cu nori, Preacurată, alt Cer te-a arătat pe tine pe pământ şi din tine S-a Îmbrăcat în Om Deplin şi mă îndumnezeieşte pe mine, pentru Îndurarea cea nemăsurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind luminaţi cu lumina Dumnezeiescului Duh, dumnezeieştii mucenici nu s-au temut de foc, fierberea căldărilor au arătat-o nelucrătoare, primind de la cer răcorirea cea dumnezeiască; pe care, după vrednicie, noi credincioşii să-i lăudăm.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-s-a mulţime de îngeri, întărindu-vă luminat la luptă pe voi, prea lăudaţilor mucenici şi de dureri uşurându-vă, cu care împreună cântaţi cântarea tinerilor: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Având-ţi ochiul inimii veghetor către Dumnezeu, Sfinte Sarvil, ai suferit scoaterea ochilor, înfruntând pe cel care te judeca, care era cuprins de întunericul necredinţei. Pentru aceasta, toţi te fericim ca pe un fiu al zilei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu bunăvoinţa Tatălui ai luat în pântece pe Fiul, umbrindu-te Dumnezeiescul Duh, prea curată; şi născându-L, ai rămas Fecioară ca şi mai înainte. Către care roagă-te neîncetat să se izbăvească toată lumea de stricăciune şi de chin.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, unind firele cele deosebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-v-aţi Rai, având în mijloc lemnul Vieţii pe Domnul şi izvorând râuri de tămăduiri şi pâraie cu adevărat pline de apele dumnezeieşti ale Duhului, sfinţilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stâlpi ai Bisericii lui Hristos şi limanuri foarte line, celor ce sunt înviforaţi în largul primejdiilor, v-aţi arătat mucenicilor, solitori pentru lume şi vieţuitori împreună cu îngerii.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cununile cele neveştejite dobândind, răbdătorilor de lupte şi întru lărgimea Raiului umblând, păziţi-ne pe noi, care vă lăudăm pe pământ, de toată strâmtorarea şi de încercări.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti mai desfătată decât Cerurile, mai sfântă decât Heruvimii şi mai cinstită decât toată făptura, roagă pe Dumnezeu, pe care L-ai născut, pentru noi, cei ce te cinstim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca nişte stele luminoase fiii Sfântului Terentie cei sfinţiţi, asemănându-se cu lumina soarelui, luminează făptura şi strălucind vitejeşte cu bărbăteştile nevoinţe, au risipit cu adevărat noaptea mulţimii zeilor. Pe care să-i fericim cu veselie în credinţă, ca pe cei ce sunt cu adevărat slugi ale lui Dumnezeu şi să grăim: purtători de lupte prea lăudaţi, rugaţi-vă lui Hristos, Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Înviat-ai din morţi...

Fecioară Marie, mărirea îngerilor, tu, frumuseţea cea veselitoare şi podoaba pământenilor, dăruieşte iertare de păcate, celor ce te laudă pe tine; milostiveşte-te spre robii tăi, că tu eşti scăparea celor deznădăjduiţi, prea curată şi cu adevărat tare solitoare oamenilor.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Înviat-ai din morţi...

Mieluşeaua cea curată, văzând pe Mieluşelul şi Păstorul spânzurat pe Cruce, striga: Fiul meu, ce este această vedere străină şi neaşteptată? Cum se osândeşte Viaţa la moarte, asemenea cu oamenii? Dar te scoală din morţi a treia zi precum ai zis, ca, bucurându-mă, să Te măresc pe Tine.

Imnografie

Condacul Sfântului mucenic Terentie, al Sfintei Neonila şi al celor împreună cu dânşii: Săvârşind astăzi cu credinţă pomenirea Sfinţilor mucenici Terentie şi a Neonillei, soţia sa şi a fiilor lor, să slăvim pe Domnul, cel ce cu mărire i-a prea mărit.

Troparul Sfântului mucenic Terentie, al Sfintei Neonila şi al celor împreună cu dânşii: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfinţilor mucenici Terentie, Neonila şi fiii lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil şi Evnichi

Fericitul Terentie, fiind creştin dreptcredincios, s-a căsătorit prin nuntă legiuită cu Neonila, care era de aceeaşi credinţă cu el, şi au avut şapte fii: Sarvil, Fota, Teodul, Vil, Ierax, Nita şi Evnichi, pe care i-au crescut în dreapta credinţă.

Apoi au fost prinşi toţi de către păgâni, adică şi părinţii şi copiii, şi au fost duşi înaintea judecăţii celei fărădelege, unde L-au mărturisit pe Hristos, iar pe idoli i-au hulit.

Pentru acest lucru au fost chinuiţi fără de măsură şi apoi spânzuraţi. În timpul chinurilor, rănile le erau stropite cu oţet şi arse cu foc, iar sfinţii se rugau în linişte unul pentru altul şi se mângâiau.

Dumnezeu nu a trecut cu vederea rugăciunile lor, ci i-a trimis pe sfinţii săi îngeri care i-au dezlegat din legături şi au tămăduit rănile lor.

Apoi păgânii, văzându-i pe sfinţi dezlegaţi şi tămăduiţi de răni, s-au spăimântat şi i-au dat spre mâncare fiarelor, dar nici un rău n-au pătimit, pentru că fiarele şi-au schimbat cruzimea în blândeţe de oaie, cu porunca lui Dumnezeu.

Apoi au fost aruncaţi într-o căldare cu smoală fierbinte, dar îndată focul s-a stins şi smoala s-a răcit.

Văzând păgânii că nu se ating de dânşii chinurile, le-au tăiat capetele cu sabia şi astfel şi-au aflat sfârşitul.

ΑΡΤΥΡΙΟΝΤΟΥΑΠΟΣΤΕΡΕΝΤΙΟΥ·ΝΕΟΝΙΗ
ΩΝΤΕΚΝΩΝ
ΑΥΤΩΝ·

Sinaxar din 28 octombrie

În această lună (octombrie), în ziua a douăzeci şi opta, Sfinţii mucenici Terentie, Neonilla şi fiii lor: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil şi Evnichi.

Aceşti sfinţi fiind în casă, închinându-se şi slujind lui Dumnezeu pururea, au fost pârâţi şi fiind aduşi la judecată, au mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat şi pe idoli îi batjocoreau.

Deci au fost spânzuraţi şi-i strujeau, şi-i udau peste răni cu oţet iute şi cu sare, pârjolindu-i dedesubt cu foc.

Iar ei se rugau lui Dumnezeu în tăcere, îndemnându-se unul pe altul la mucenicie. Şi nu a trecut Dumnezeu cu vederea ruga lor şi îngeri nevăzuţi i-au slobozit din legături şi le-au dat tămăduiri; iar păgânii s-au înfricoşat şi s-au spăimântat.

Apoi legându-i la o roată, i-au bătut; şi cât se părea acelora că-i bat, ei nici un rău la nici un chin nu pătimeau; apoi i-au dat să-i mănânce fiarele.

Şi sfinţii mucenici rămânând de toate nevătămaţi, i-au băgat în nişte căldări cu smoală clocotind pe foc; şi smoala s-a prefăcut în apă.

Deci văzând păgânii că chinurile nu sunt nimic înaintea lor, le tăiară capetele.

Tot în această zi, prea cuviosul părinte Ştefan Savaitul.

Acest cuvios din tânăra vârstă dorind, s-a făcut monah, în anii 790; şi venind în Lavra marelui Sava şi primindu-se de către sfinţii părinţi ce locuiau în Lavră, s-a

învăţat de către aceia frica lui Dumnezeu şi toată alta faptă foarte bună şi regula pustnicească. Deci a rămas neîmpărtăşit de dulceţurile lumii fericitul acesta, căci s-a făcut monah foarte de tânăr.

Iar după ce a sporit cu vârsta cea după Dumnezeu şi a strălucit cu ascultarea şi liniştea, atunci s-a învrednicit şi de darul arhieriei. Şi nu numai acesta, ci şi har făcător de minuni a luat de la Dumnezeu, după ce mai întâi a omorât patimile sufletului şi ale trupului, cu înfrânarea, cu osteneala sihăstriei şi cu dumnezeiasca cugetare.

A vindecat pe o fecioară îndrăcită prin rugăciunea sa şi sănătoasă a dat-o tatălui ei; îmblânzea fiarele cele sălbatice şi cerbilor celor ce veneau la el, le da hrană cu mâinile sale.

O dată lovind cuviosul pământul cu toiagul său, a scos apă de a adăpat pe ucenicul său şi alte semne şi minuni a făcut.

A strălucit în sfârşit pretutindenea ca un soare, cu nevoinţa şi cu minunile şi pilda de virtute făcându-se ucenicilor săi, cu pace s-a rugat către Domnul.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici African, Terentie, Maxim, Pompie şi alţi treizeci şi şase.

Aceşti sfinţi mucenici s-au nevoit pe timpul împăratului Deciu şi a guvernatorului Fortunat, fiind născuţi în Africa şi ieşind la luptă, au fost bătuţi cu vine de bou crude, apoi cu toiege şi arşi pe spinare cu ţepi arse în foc; apoi căliţi cu oţet amestecat cu sare peste arsuri şi frecaţi cu ţesături aspre; apoi au fost întrebaţi dacă se leapădă de Hristos, şi neînduplecându-se a se lepăda de Hristos, i-au legat goi la pământ, deasupra focului şi iarăşi îi freca cu ţesături aspre. După aceea i-au aruncat într-o groapă plină de şerpi şi de scorpii şi rămânând nevătămaţi li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Firmilian, episcopul Cezareii Capadociei şi Melhion dascălul şi preotul Antiohiei, cel ce a caterisit pe Pavel de Samosata.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Chiriac, care a descoperit cinstita Cruce, în zilele lui Constantin cel mare şi a maicii lui Elena.

Acesta după ce a descoperit cinstita Cruce, a crezut şi s-a botezat şi a fost făcut episcop al Ierusalimului şi a trăit până în zilele lui Iulian Paravatul. Care ridicându-se cu oaste împotriva perşilor, a mers şi la Ierusalim şi aflând de sfântul acesta a trimis de l-a prins şi l-au adus înaintea lui. Şi silindu-l să facă jertfă la idoli, a fost mustrat de dânsul împăratul.

Drept aceea a poruncit păgânul de i s-a tăiat mâna dreaptă, zicându-i: "Multe cărţi ai scris tu cu mâna aceasta, de ai întors pe mulţi de la închinăciunea zeilor".
După aceea i-au turnat plumb topit în gură şi apoi l-au culcat pe un pat de fier ars în foc cu faţa în jos.

Între acestea, mergând mama sa la dânsul, a prins-o şi pe ea, şi a poruncit de au spânzurat-o de părul capului şi strujind-o şi-a dat duhul către Domnul.

Apoi şi pe sfântul băgându-l într-o căldare plină de untdelemn fierbinte, a fost înjunghiat cu sabia şi aşa şi-a luat sfârşitul.

Tot în această zi, Ana maica Sfântului Chiriac care, fiind arsă cu făclii şi fiind strujită, s-a săvârşit.

Tot în această zi, Sfânta Fevronia, fiica împăratului Iraclie care în pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părinte Atanasie patriarhul Constantinopolului, care a sihăstrit în muntele Atonului (Muntele Athos).

Sfântul Atanasie I, patriarhul Constantinopolului (1289-1293; 1303-1311), cunoscut în lume drept Alexie, era din Adrianopolis. Încă din tinereţe, hrănindu-se cu cuvintele de înţelepciune ale lui Hristos, şi-a părăsit casa ducându-se la Tesa-lonic, unde a fost tuns monah la una din mănăstiri sub numele de Acachie.

Curând după aceea s-a retras în Muntele Athos alăturându-se fraţilor mănăstirii Esfigmenu, făcând ascultare timp de trei ani la trapeză. Prin faptele sale duhovniceşti a dobândit darul lacrimilor şi a câştigat curând bunăvoinţa tuturor fraţilor monahi.

Urând cuvintele de laudă, Acachie a părăsit smerit Sfântul Munte mergând mai întâi la locurile sfinte din Ierusalim, apoi la Muntele Patra, trăind ca pustnic o lungă perioadă de timp. De aici, sfântul a plecat la Mănăstirea Auxention, după

care a ajuns în Muntele Galanteea la Mănăstirea Sfinţitului Lazăr, unde a primit schima îngerească şi numele de Atanasie.

Apoi a fost hirotonit preot şi a devenit eclesiarh, adică acel călugăr care administrează sfintele moaşte şi odoarele bisericii.

Aici sfântul s-a învrednicit de o revelaţie divină, şi anume a auzit vocea Domnului dintr-un crucifix care-l chema la slujire preoţească.

Râvnind la îmbunătăţirea sufletului său întru cele sfinte prin linişte şi rugăciune, Sfântul Atanasie s-a retras din nou în Muntele Athos după 10 ani. Însă pentru tulburările ce s-au ivit acolo, sfântul s-a întors la Muntele Galanteea. Dar nici aici nu i-a fost rânduit să trăiască retras pentru că mulţi oameni veneau la el pentru un cuvânt de înţelepciune. Astfel, Atanasie a pus acolo bazele unei mănăstiri de măicuţe.
În vremea patriarhului Ioan Bekkos, scaunul Bisericii din Constantinopol a rămas neocupat din cauza tulburărilor şi neregulilor care frământau societatea. La sugestia împăratului credincios Andronicus Paleologos, un consiliu format din ierarhi şi cler l-au ales în unanimitate pe Sfântul Atanasie ca ocupant al tronului patriarhal al Bisericii în 1289.

Patriarhul Atanasie şi-a început activitatea şi ascultările cu multă râvnă, având un rol foarte mare în întărirea Bisericii. Stricteţea în convingerile sale a atras după sine nemulţumirea clerului aflat la putere iar în anul 1293 a fost obligat să renunţe la scaunul patriarhal, retrăgându-se la mănăstirea sa, unde a trăit în singurătate şi sfinţenie.

În anul 1303 i s-a pus din nou în mâini sarcina patriarhiei, pe care a îndeplinit-o fără cusur timp de 7 ani.

În 1308 Sfântul Atanasie l-a numit pe Sfântul Petru mitropolitul Kievului şi Întregii Rusii. (prăznuit în 21 decembrie).

În 1311, tot din cauza unor neînţelegeri în cadrul Bisericii, nedorind să fie prins la mijloc, patriarhul Atanasie s-a retras din nou de la guvernarea bisericii, mergând înapoi la mănăstirea sa, unde s-a afierosit cu totul vieţii monahale.

Spre sfârşitul vieţii, sfântul s-a învrednicit din nou de vederea lui Hristos. Domnul l-a mustrat pentru că nu şi-a îndeplinit până la capăt sarcina de slujitor al bisericii pe care o avea. Plângând şi căindu-se, sfântul şi-a cerut iertare pentru laşitatea de

care a dat dovadă, primind iertare de la Domnul precum şi harul facerii de minuni. Sfântul Atanasie s-a săvârşit la vârsta de 100 de ani.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Iachint, mitropolitul Ţării Româneşti; Sfinţii mucenici Terentie, soţia sa, Neonila, şi cei 7 fii

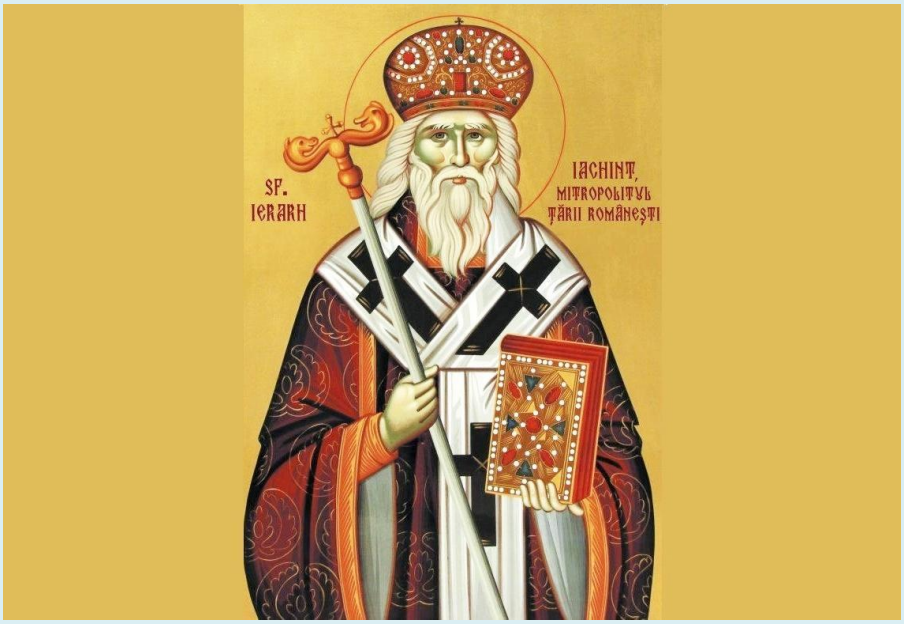

Sfântul Iachint s-a născut la sfârşitul secolului al XIV-lea. A urmat înaltele şcoli ale vremii, desăvârşindu-şi cunoaşterea teologică la Constantinopol, alături de Sfântul Grigorie Palama, în perioada în care învăţătura ortodoxă a isihasmului era foarte râvnită de creştini. Pentru vrednicia sa a fost ales mitropolit de Vicina, Dobrogea, în anul 1358.

Cu îngăduinţa Sfântului patriarh Calist al Constantinopolului şi la stăruinţele voievodului Nicolae Alexandru Basarab (1352-1364), Sfântul Iachint s-a mutat în anul 1359 în capitala de atunci a Ţării Româneşti, la Curtea de Argeş.

Sfântul Iachint a întărit în mărturisirea Ortodoxiei atât pe voievod, cât şi pe dregătorii care erau ispitiţi să-şi schimbe credinţa pentru înlesnirile lumeşti ale Apusului.

Marele ierarh s-a îngrijit de organizarea bisericească, de hirotonirea unor preoţi vrednici şi i-a învăţat pe monahi rugăciunea inimii, fiind iubit de popor pentru blândeţea şi milostivirea lui.

În timpul său a venit în Ţara Românească Sfântul cuvios Nicodim, care a înfiinţat mai apoi mănăstirile Vodiţa şi Tismana.

În anul 1372, la adânci bătrâneţi, Sfântul ierarh Iachint a plecat în pace la Domnul, fiind plâns de tot poporul ca un adevărat părinte duhovnicesc.

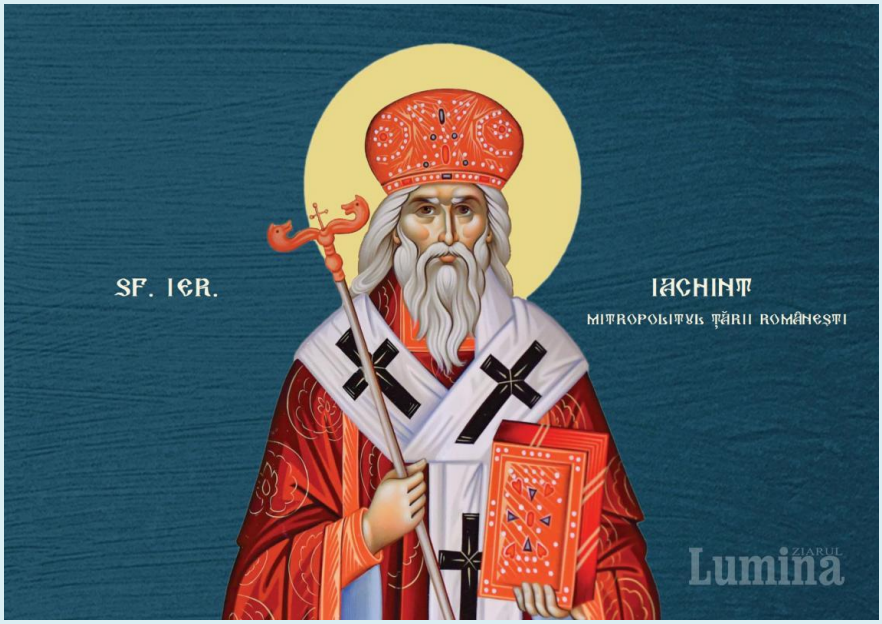

***

Tot astăzi, Biserica îi pomeneşte şi pe Sfinţii Terentie şi Neonila, soţia sa, cu cei şapte fii ai lor († 303-305). Sfinţii Terentie şi Neonila au avut şapte fii pe care i-au crescut în dreapta credinţă, iar ei se numeau: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil şi Evnichi. Trăind ei în aceeaşi casă, Îl slăveau pe Iisus Hristos în ascuns.

Au fost însă pârâţi de păgâni şi, fiind duşi la judecată, ei L-au mărturisit cu mult curaj pe Domnul Hristos, defăimând idolii păgâneşti. Pentru aceasta, judecătorul a poruncit ca ei să fie strujiţi cu gheare de fier, apoi, stropind cu oţet rănile lor, îi ardeau cu foc. Dar sfinţii pe toate le-au răbdat cu bărbăţie. Mai apoi, au fost daţi la fiarele sălbatice, dar acelea nimic rău nu le-au făcut. Văzând că nici un chin nu le schimbă credinţa, păgânii le-au tăiat tuturor capetele şi aşa au primit sfinţii cununa muceniciei.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iachint, mitropolitul Ţării Româneşti; Sfinţii mucenici Terentie, soţia sa, Neonila, şi cei 7 fii; Sfântul ierarh Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei; Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair)

Sfântul ierarh Iachint, mitropolitul Ţării Româneşti, s-a născut la sfârşitul veacului al XIII-lea. A urmat înaltele şcoli ale vremii, desăvârşindu-şi cunoaşterea teologică la Constantinopol, unde a apărat învăţătura ortodoxă a isihasmului alături de Sfântul Grigorie Palama.

Pentru vrednicia sa a fost ales mitropolit al Vicinei, după moartea mitropolitului Chiril, în 1358. Sfântul Iachint a fost unul dintre cei mai străluciţi mitropoliţi care a sfârşit şirul ierarhilor ce au păstorit de-a lungul veacurilor creştine la Vicina, în Dobrogea.

În această parte de ţară, locuită de strămoşii noştri geto-daci, s-a păstrat credinţa adevărată în Mântuitorul Hristos şi s-a trăit după cuvântul Evangheliei propovăduit aici de Sfântul apostol Andrei, cel întâi chemat.

În vremea păstoririi la Vicina, Sfântul Iachint a purtat grijă de eparhia sa, de preoţi, de credincioşi şi de monahi, dar s-a luptat cu mari încercări din pricina năvălirii tătarilor, apoi şi a genovezilor asupra acestor locuri. Sfântul Iachint a fost chemat

în mai multe rânduri şi în Ţara Românească, pentru binecuvântarea credincioşilor creştini ortodocşi de pe aceste plaiuri.

Mitropolitul Iachint ducea o viaţă sfântă şi era pildă pentru creştinii ortodocşi din acele timpuri. El învăţase rugăciunea inimii de la monahii din preajma Sfântului Grigorie Palama şi-i învăţa pe călugării din mânăstirile eparhiei sale să dobândească starea de rugăciune neîncetată.

De sfinţenia vieţii lui auzise însuşi voievodul Basarab I întemeietorul (cca. 1310-1352), dar în timpul domniei lui nu este atestată existenţa unei autorităţi bisericeşti în Ţara Românească recunoscute de Constantinopol.

Această lipsă a împlinit-o fiul marelui întemeietor, Nicolae Alexandru Basarab (1352-1364), care a făcut demersuri la Patriarhia de Constantinopol pentru venirea mitropolitului Iachint de Vicina la Curtea domnească de la Argeş.

În luna mai 1359, cu îngăduinţa Sfântului patriarh Calist I al Constantinopolului (1350-1354; 1355-1363) şi la stăruinţele voievodului Nicolae Alexandru Basarab, Sfântul Iachint s-a mutat în capitala de atunci a Ţării Româneşti, la Curtea de Argeş.

Astfel, locul Vicinei a fost luat, în şirul mitropoliilor Patriarhiei de Constantinopol, de Mitropolia Ungrovlahiei sau a Ţării Româneşti, care de atunci înainte s-a îngrijit şi de credincioşii ortodocşi din Dobrogea. Mutarea mitropolitului Iachint a fost lesne de înfăptuit, deoarece, încă de la începutul secolului al XIV-lea, Ţara Românească a lui Basarab I se întindea până la Gurile Dunării, la Chilia.

În scrisoarea prin care Sfântul patriarh Calist I întăreşte mutarea Sfântului Iachint în Ţara Românească, se arată că „toţi clericii din ţară şi ceilalţi sfinţiţi călugări şi laicii trebuie să asculte şi să se supună lui ca unui adevărat păstor şi părinte al lor”, că arhiereul trebuie să-i înveţe pe toţi „calea Evangheliei, depărtându-i şi împiedicându-i de la faptele oprite ale păcatului şi de la toată dogma străină de Biserica lui Hristos”, de vreme ce şi în Ţara Românească erau în vremea aceea unii care încercau să ademenească poporul, fie la Biserica papală, fie la erezia bogomilică.

De aceea patriarhul Constantinopolului îl încredinţează pe acest minunat ierarh poporului român evlavios, ştiindu-l pe Iachint cuvios, rugător, râvnitor în săvârşirea celor sfinte, bun chivernisitor al lucrării Bisericii, precum şi mare apărător şi mărturisitor al dreptei credinţe.

Sfântul Iachint a întărit în mărturisirea Ortodoxiei, prin cuvânt şi faptă, pe voievod şi pe dregători, care erau ispitiţi să-şi schimbe credinţa pentru dobândirea unor trecătoare foloase lumeşti făgăduite de străini.

De asemenea, marele ierarh s-a îngrijit de organizarea bisericească a Ţării Româneşti, de hirotonirea unor preoţi vrednici şi de buna rânduială a vieţii monahale, fiind iubit de popor pentru blândeţea şi milostivirea lui. Spre sfârşitul păstoriei sale, a venit în Ţara Românească Sfântul cuvios Nicodim, care a ridicat mai apoi mânăstirile cu viaţă de obşte: Vodiţa şi Tismana.

În ultimii ani ai vieţii, Sfântul Iachint a îndurat, cu răbdare şi rugăciune, povara multor neputinţe şi boli, şi a suferit felurite clevetiri nedrepte din pricină că slăbiciunea bătrâneţii îl împiedica să mai meargă la Constantinopol. El însă a biruit încercările prin smerenie şi cu nădejde în Dumnezeu, dând tuturor pildă de răbdare a necazurilor în chip duhovnicesc.

În toată viaţa sa, întâiul între mitropoliţii Ţării Româneşti s-a arătat bineplăcut lui Hristos şi, la adânci bătrâneţi, în anul 1372, a fost chemat la veşnicele locaşuri, fiind plâns de tot poporul ca un adevărat părinte şi propovăduitor al adevărului dumnezeiesc.

***

Sfinţii mucenici Terentie, cu soţia sa Neonila şi cei 7 fii, Aceştia au fost prinşi în timpul persecuţiei împăratului Diocleţian şi judecaţi pentru mărturisirea faptului că erau creştini. Au fost supuşi supliciilor şi în cele din urmă au suferit moarte martirică pentru credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos.

***

Tot astăzi Biserica Ortodoxă sărbătoreşte pe Sfântul cuvios Firmilian episcopul.

Sfântul ierarh Filmilian a fost un episcop instruit și activ în Cezareea Capadociei, începând cu anul 230 d. Hr.

A fost implicat în disputele teologice ale vremii sale. A condamnat schisma lui Novatian și poziția papei Ștefan al Romei, care accepta botezul ereticilor. A prezidat sinodul din Antiohia, convocat împotriva ereticului Pavel de Samosata.

Din scrierile lui se mai păstrează o singură epistolă, scrisă în anul 256 și adresată Sfântului Ciprian al Cartaginei.

A murit în anul 268 şi este prăznuit pe data de 28 octombrie.

Proloage din 28 octombrie

Luna octombrie în 28 de zile: Sfinţii Terentie şi Neonila, cu cei şapte fii ai lor († 303-305).

Fericiţii Terentie şi Neolila erau soţi creştini de pe vremea marilor prigoane şi au avut şapte fii, pe care i-au crescut în dreapta credinţă. Şi, trăind ei în aceeaşi casă, se închinau şi slujeau lui Dumnezeu într-ascuns. Pârâţi însă şi duşi la judecată, ei au mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat şi au defăimat pe idoli. Drept aceea ostaşii îi spânzurară pe lemn, strujindu-i fără milă, apoi, stropindu-le cu oţet rănile lor, îi ardeau cu foc.

Dar Sfinţii se rugau lui Dumnezeu în tăcere, îndemnându-se unul pe altul la mucenicie. Şi n-a trecut Dumnezeu cu vederea rugăciunile lor, că îngeri nevăzuţi, slobozindu-i pe ei din legături, le dădeau tămăduiri, iar păgânii se mirau foarte de tăria lor.

I-au legat apoi pe o roată şi-i băteau, încât se părea că-i omoară cu adevărat, iar ei nu pătimeau nici o durere.

I-au dat, de asemenea, fiarelor spre mâncare, dar, fiarele şi-au schimbat cruzimea în blândeţe de oaie, la porunca lui Dumnezeu.

Deci, văzând păgânii că nu se ating de ei chinurile, li s-au tăiat tuturor capetele, primind astfel cununa muceniciei pentru Hristos.

Întru această zi, prea cuviosul Părintele nostru Ştefan Savaitul († 794)

Acest cuvios, din vârstă tânără dorind, s-a făcut monah în anul 790, venind la lavra marelui Sava. Şi, fiind primit de sfinţii părinţi ce locuiau în lavră, a fost învăţat de ei frica de Dumnezeu şi toată fapta bună şi lucrarea pustnicească. Deci, fericitul acesta a rămas neîmpărtăşit de dulceţile lumii, că s-a făcut monah foarte tânăr.

Iar după ce a sporit cu vârsta, cea după Dumnezeu, şi a strălucit cu ascultarea şi cu liniştea, atunci s-a învrednicit şi de darul arhieriei. Şi nu numai darul acesta, ci şi prea slăvitul dar al săvârşirilor de minuni a luat de la Dumnezeu, după ce, mai întâi, a omorât patimile sufletului şi ale trupului cu înfrânarea, cu osteneala sihăstriei şi cu dumnezeiasca cugetare.

Şi a ajuns, după aceea, la vârsta nepătimirii, când a vindecat prin rugăciunea lui pe o fecioară îndrăcită şi a dat-o sănătoasă tatălui ei.

Şi, aflându-se mereu în pustie, îmblânzea fiarele cele sălbatice. Şi cerbilor, celor ce veneau la dansul, le da hrană cu mâinile sale.

Iar oarecând, însetat fiind ucenicul lui, lovind pământul cu toiagul său, a scos apă şi l-a adăpat, şi alte semne şi minuni a făcut.

Deci, era simplu din fire, dulce la vorbă şi cu cugetul curat. Şi aşa a strălucit acesta pretutindeni, ca un soare, cu nevoinţa şi cu minunile şi pilda făcându-se prin faptele sale bune ucenicilor săi, cu pace s-a mutat către Domnul.

Întru această zi, cuvânt despre un negustor, iubitor de Hristos, căruia diavolul i-a făcut mare necaz, nesuferind milostenia lui.

Ne spunea nouă unul din Părinţi un lucru minunat şi plin de folos, despre un negustor oarecare, binecredincios şi milostiv, care împărţea la săraci toate foloasele câte i le da Dumnezeu.

Iar odată, după obicei, ducându-se în negustorie, a găzduit la o casă de oaspeţi, pentru odihnă. Şi un oarecare sărac îl ruga pe el şi cerea de la dânsul milostenie.

Iar iubitorul de Hristos negustor zicea săracului: "Iată, frate, precum mă vezi, sunt pe cale şi însoţitorii înaintea mea s-au dus şi n-am ceva la mine să-ţi dau. Ci te roagă lui Dumnezeu pentru mine şi, când mă voi întoarce, îţi voi da ţie cele trebuincioase."

Zisu-i-a săracul: "Dar cum voi putea eu să ştiu venirea ta?"

Iar negustorul i-a arătat o scândură mică, ce se afla acolo şi i-a zis: "În cutare zi să mă aştepţi pe mine şi, de nu mă vei afla atunci, sub această scândurică, ce-mi va da mie Dumnezeu îţi voi pune, iar tu să iei ceea ce vei afla şi te roagă lui Dumnezeu pentru mine."

Deci, zăbovind negustorul, a venit săracul acela la vremea cea hotărâtă şi, ridicând scândurica, a aflat o comoară de aur de mult preţ ascunsă. Şi a aşteptat până a venit noaptea şi a luat-o toată şi s-a îmbogăţit. Şi şi-a cumpărat palate de mult preţ şi robi şi roabe, sate şi vii, boi şi cămile, cai şi catâri şi toate câte sunt de nevoie la un bogat. Şi şi-a luat femeie din oameni mari şi a început a vieţui cu slavă, având multe slugi.

Iar după multă vreme, a venit acel bine credincios negustor şi, fiind la acel loc, şi-a adus aminte de săracul acela şi, luând aur în mână, a voit să-l pună sub scândura aceea, precum făgăduise săracului, dar l-a lovit pe el un duh viclean şi au căzut peste dânsul nişte răni rele, de la cap până în picioare, ca şi la fericitul Iov. Şi, dintr-o boală ca aceasta, a petrecut vreme nu puţină şi, căutând tămăduire, şi-a dat toată averea sa la doctori, încât nimic nu i-a mai rămas pentru el. Şi, ca oricare din săraci, cerea milostenie.

Deci, a venit şi la casa bogatului celui ce fusese mai înainte sărac, la acela care, după sfatul negustorului, aflase, sub scândură, comoara şi se îmbogăţise. Iar acela, primindu-l pe el ca pe un sărac, a poruncit să-l hrănească.

Şi, după aceasta, l-a întrebat: "Cum şi de unde ţi s-a întâmplat ţie durerea acelei boli cumplite?" Iar el, pe rând, i-a spus lui toate. Şi a cunoscut bogatul că pentru aceasta i-a dat Dumnezeu lui atâta bogăţie.

Şi i-a zis: "Tu eşti, dar, cutare negustor?"

A răspuns săracul: "Eu sunt."

Şi i-a zis bogatul: "Acestea toate care le vezi, pentru tine mi le-a dăruit Dumnezeu, că sub scândura aceea am aflat bogăţia aceasta."

Deci, şi acesta cunoscându-l, i-a zis: "Şi mie, pentru tine, mi-a adus diavolul boala aceasta."

Apoi, a zis bogatul: "Dacă pentru mine ţi s-a întâmplat această boală grea, viu este Domnul, că nu vei ieşi din casa mea şi de la masa mea nu te vei despărţi, ci te voi

odihni pe tine, întru toate zilele vieţii mele." Şi l-a primit pe el în casa sa. Şi nu puţin se îngrijea de dânsul. Şi a început a-i aduce doctori, care aveau meşteşugul tămăduirii. Însă, multă vreme, nu l-a putut tămădui de neputinţa aceea.

Apoi, mai pe urmă decât toţi, a venit un doctor care zicea: "Cu nimic nu se poate tămădui patima aceasta, fără numai dacă cineva îşi va junghia pe pruncul întâi născut al său şi cu sângele lui îi va unge trupul de la cap până la picioare, şi îndată bolnavul va fi sănătos."

Deci, bogatul, auzind aceasta, a pus la inima sa. Şi, având el un prunc întâi născut, a gândit să-şi junghie pruncul, pentru sănătatea bolnavului, că se îngrijea de sănătatea lui. Şi, pentru multa dragoste, de aproapele său, căuta vreme priicioasă ca să-şi junghie, cu durere, pruncul. Deci, a aflat ceas, când femeia lui s-a dus să se spele. Şi, văzându-şi pruncul său pe pat, dormind acoperit, luându-l pe el degrabă, l-a junghiat şi i-a scurs sângele lui într-un lighean mic şi iarăşi a pus la loc pe prunc mort şi l-a acoperit pe el. Şi, luând pe omul cel bolnav la un loc ascuns şi dezbrăcându-l l-a lăsat pe el gol. Şi, luând sângele pruncului, i-a uns aceluia tot trupul, de la cap până la picioare, şi, îndată, s-a făcut sănătos omul, precum a fost mai întâi.

Însă această minune a făcut-o Dumnezeu pentru credinţa omului aceluia şi pentru dragostea lui cea spre săraci şi spre Dumnezeu.

Deci, venind maica pruncului a intrat la prunc ca să-l alăpteze. Şi, când a descoperit faţa pruncului, a început pruncuşorul, după obicei, a plânge.

Şi auzind, tatăl său a alergat la prunc înspăimântat, şi văzând viu pe pruncul său, pe care-l junghiase, pentru tămăduirea bolnavului, a mulţumit cu lacrimi şi a proslăvit pe Dumnezeu, cel ce face nişte minuni ca acestea, că şi pe cel bolnav l-a tămăduit şi pe cel mort l-a înviat.

Iar aceasta a făcut-o Dumnezeu pentru credinţa amândoura şi pentru mila şi dragostea Lui.

Căruia se cuvine slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Întru această zi, învăţătură a Sfântului Efrem, despre aducerea aminte de moarte.

Frate, aşteaptă în fiecare zi ieşirea ta şi te găteşte către călătoria aceea. Că, în ceasul întru care nu te aştepţi, înfricoşătoarea poruncă va veni şi, vai aceluia ce se va afla nepregătit.

Iar de eşti tânăr, de multe ori, vrăjmaşul îţi pune în gând, zicând: "Eşti încă tânăr, îndulceşte-te de dulceţile vieţii şi la bătrâneţe te vei pocăi. Că ştii pe mulţi îndulcindu-se şi de dulceţile acestea de aici şi, la urmă pocăindu-se, dobândesc şi bunătăţile cereşti. Şi tu ce voieşti să-ţi chinuieşti trupul încă din tinereţe? Vezi, nu cumva şi în boală să cazi." Dar tu, stând impotrivă, zi vrăjmaşului: "O, prigonitorule al sufletelor şi luptătorule, încetează să-mi pui în gând unele ca acestea. Dar dacă mă va apuca moartea la tinereţe şi nu voi ajunge la bătrâneţe, ce voi răspunde înaintea judecăţii lui Hristos? Că văd pe mulţi tineri murind şi bătrâni îndelung trăind, că hotarul morţii, nu-i aşezat la cunoştinţa oamenilor. Deci, dacă voi fi luat, pot eu zice atunci Judecătorului: "Am fost luat fiind tânăr, ci slobozeşte-mă, ca să mă pocăiesc?" Nicidecum. Ci, într-alt chip, văd cum Domnul, slăveşte pe cei ce Îi slujesc Lui din tinereţe până la bătrâneţe. Că a zis către Ieremia proorocul: "Adusu-Mi-am aminte de mila tinereţelor tale şi de dragostea faptelor tale." Tu urmează calea lui Israil.

Iar pe cel ce a urmat din tinereţe până la bătrâneţe gândul înşelăciunii, proorocul l-a mustrat, zicând: "Tânăr şi tu fiind, învechitule în zile rele, acum te-au ajuns păcatele tale, care le-ai făcut mai înainte." Pentru aceasta şi Duhul Sfânt fericeşte pe cel ce se ridică din tinereţe jugul lui Hristos, zicând: "Bine este bărbatului când va ridica jugul din tinereţele lui." Deci, depărtează-te, de la mine, iubitorule de fărădelege şi viclean sfătuitor. Domnul Dumnezeu să strice măiestriile tale, iar pe mine, din vrăjmăşiile tale să mă scoată, cu a Sa putere şi dar.

Deci, iubitorule, să ai în minte pururea ziua sfârşitului tău, când vei zăcea pe rogojina ta, gata să mori. Vai, vai, ce fel de frică şi de cutremur cuprinde pe suflet intru acel ceas! Şi, mai vârtos, dacă îşi va cerceta cugetul de a făcut, sau nu, vreun bine în viaţa aceasta. Adică, dacă a răbdat vreun necaz şi ocară pentru Domnul şi cele plăcute înaintea Lui a făcut. Atunci, cu bucurie multă se suie în ceruri, de Sfinţii îngeri fiind povăţuit.

Că precum cel ce se osteneşte a lucra toată ziua, şi aşteaptă ceasul al doisprezecelea ca, după osteneală, să primească plata sa, şi apoi, să se odihnească, aşa şi sufletele drepţilor aşteaptă ziua aceea. Iar sufletele păcătoşilor se cuprind de multă frică şi cutremur în acel ceas. Că, precum un osândit, fiind prins de ostaşi şi dus la judecată, se teme şi se clatină în toate părţile, socotind chinurile pe care le va

pătimi, aşa şi sufletele osândiţilor tremură cumplit, în ceasul acela, privind la nesfârşita muncă a veşnicului foc şi la celelalte chinuri nesfârşite şi netrecute.

Chiar de ar zice către cei ce-l silesc să meargă: "Lăsaţi-mă puţin să mă pocăiesc", nu are cine să-l audă, ci mai vârtos îi răspunde lui: "Când aveai vreme nu te-ai pocăit, acum făgăduieşti a te pocăi? Când îţi era cu putinţă nu te-ai nevoit, acum vrei a te nevoi, după ce s-au închis toate uşile şi a trecut vremea nevoinţei? Nu ai auzit pe Domnul zicând: Privegheaţi că nu ştiţi ziua, nici ceasul?"

Acestea şi altele ca acestea ştiind, iubitule, nevoieşte-te, până mai ai vreme, şi făclia sufletului tău o păzeşte nestinsă pururea, cu lucrarea faptelor bune. Că, venind Mirele şi gata aflându-te, să intri împreună cu Dânsul în cămara cerească, împreună cu celelalte suflete ale fecioarelor celor ce cu vrednicie au vieţuit pentru El. Căruia se cuvine slava în veci! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mucenic Terentie

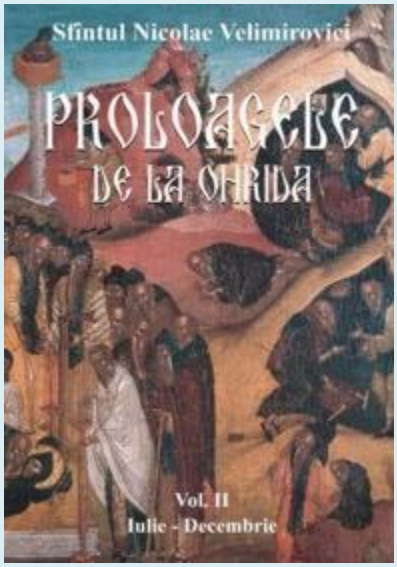

El a fost din Siria şi a luat mucenicia pentru Hristos împreună cu soţia lui Neonilla şi cu cei şapte copii ai lor. *(După Sinaxarul Mineiului pe octombrie (Bucureşti, 2004), numele celor şapte copii sunt: Nita, Sarvil, Ierax, Teodul, Fota, Vil şi Evnichi.)*

După torturi prelungite şi bestiale întru care s-a arătat înaintea tuturor puterea lui Hristos Dumnezeu, toţi nouă, părinţii şi copiii, au fost omorâţi prin decapitare cu sabia.

Mucenicul Terence împreună cu soția sa, muceniţa Neonilla și copiii lor

Mucenicii Terence și Neonilla și copiii lor: Sarbelus, Fotie, Teodul, Hierax, Nita, Vele și Eunice au suferit martiriul în timpul unei persecuții a creștinismului sub împăratul Decius (249-250). Ei au mărturisit pe Hristos, respingând idolatria. Pentru aceasta, păgânii au supus întreaga familie creștina la torturi și chinuri groaznice, dar nu au reușit să-i facă să renunțe la credința cea adevărată. Așa că, sfinții martiri au fost decapitați, și au primit coroane de martiri.

⇒ *Sfântul Sarbelus a fost fiul martirilor Terence și Neonilla.*
⇒ *Sfântul Fotie a fost fiul martirilor Terence și Neonilla.*
⇒ *Sfântul Teodul era fiul martirilor Terence și Neonilla.*
⇒ *Sfântul Hierax a fost fiul martirilor Terentuis și Neonilla.*
⇒ *Sfântul Nitus a fost fiul martirilor Terence și Neonilla.*
⇒ *Sfânta Vele era fiica martirilor Terence și Neonilla.*
⇒ *Sfântul Eunice a fost fiica martirilor Terence și Neonilla.*

Sfinţii Terentie şi Neonila

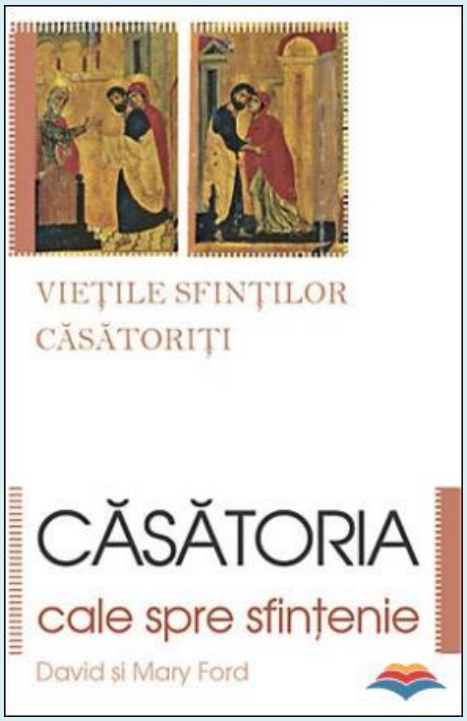

28 octombrie

Siria, sec. II-III

Terentie şi Neonila au fost blagosloviţi să aibă şapte copii. Deplin uniţi în Hristos, cu toţii au părăsit această viaţă ca mucenici şi împreună s-au întâlnit cu Împăratul şi Dumnezeul lor.

Locul şi timpul anume al muceniciei lor este necunoscut. Însă avem numele tuturor celor şapte copii ce au suferit mucenicia împreună cu părinţii lor. Sfinţii Terentie şi Neonila: Vila, Sarvil, Nita, Ierax, Teodul, Fota şi Eunichie.

Când s-a apropiat clipa muceniciei lor, sfinţii părinţi s-au rugat lui Dumnezeu nu pentru ei înşişi, ci unul pentru celălalt şi pentru copiii lor. Toţi nouă au fost decapitaţi pentru credinţa lor în Domnul Iisus Hristos. Iar Biserica îi cinsteşte pe toţi nouă ca sfinţi mucenici în această zi.

Din „Căsătoria , cale spre sfinţenie”
Ed. Sophia 2001

Icoane

Sf. Mc. Terentie
Sf. Mc. Neonila
Sf. Mc. Evnichi
28 octombrie

ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ
Η ΑΓΙΑ
Η ΑΓΙΑ ΕΥΝΙΚΗ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΝΕΟΝΙΛΗΣ ΤΩΝ ΟΜΟΖΥΓΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΥΝΙΚΗΣ ΤΕΚΝΟΥ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΑΓΙΟΥ ΤΕΡΕΝΤΙΟΥ
ΑΓΙΑΣ ΝΕΟΝΙΛΗΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΤΑΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΑΞ
Η ΑΓΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ
Η ΑΓΙΑ ΕΥΝΙΚΗ
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΡΒΗΛΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ

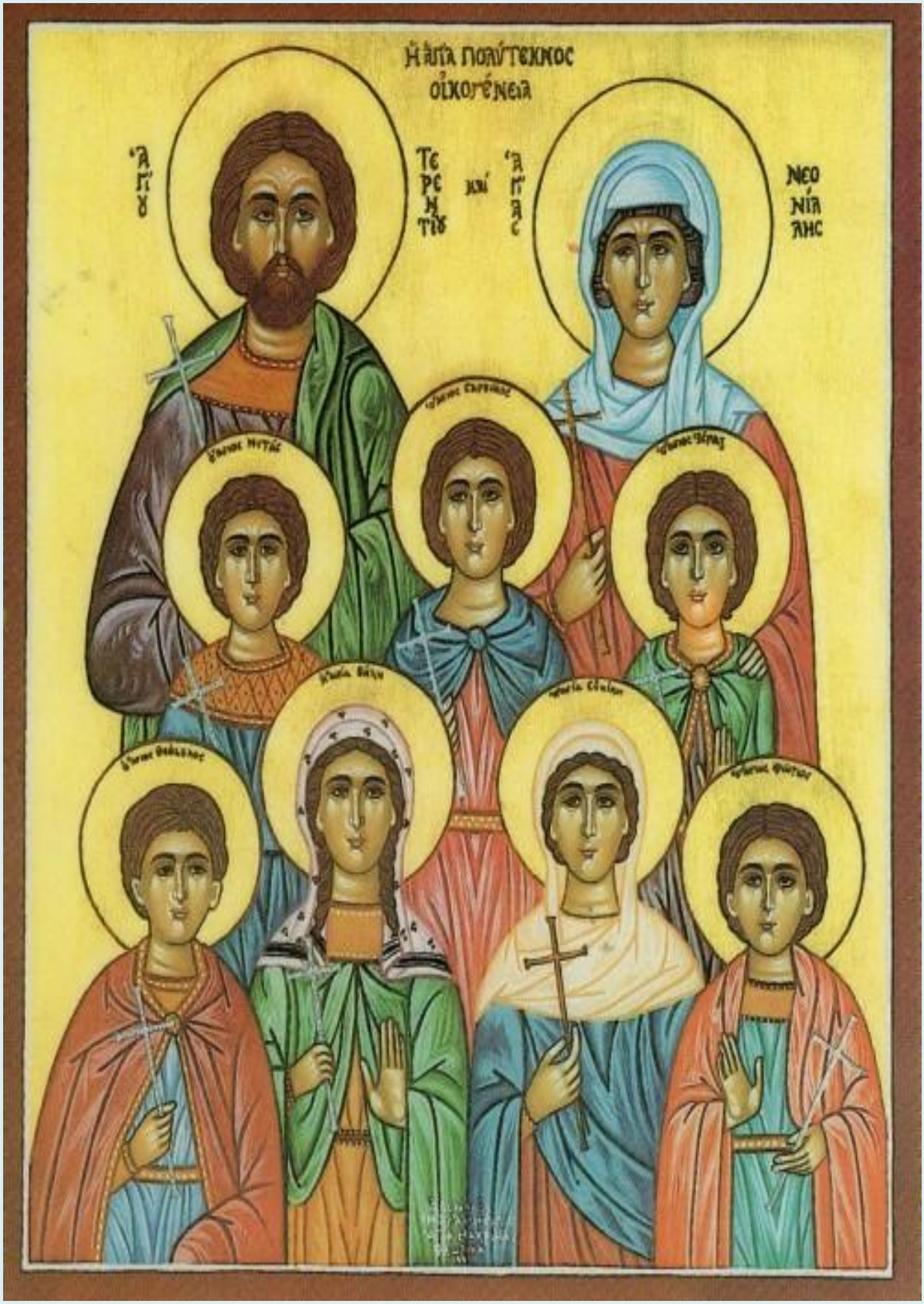
Ἁγία Πολύτεκνος Οἰκογένεια
Ἅγιος Τερέντιος
καὶ
Ἁγία Νεονίλλης

Sfânta muceniţă Neonila, soția Sfântului mucenic Terentie

Sfântul mucenic Terentie

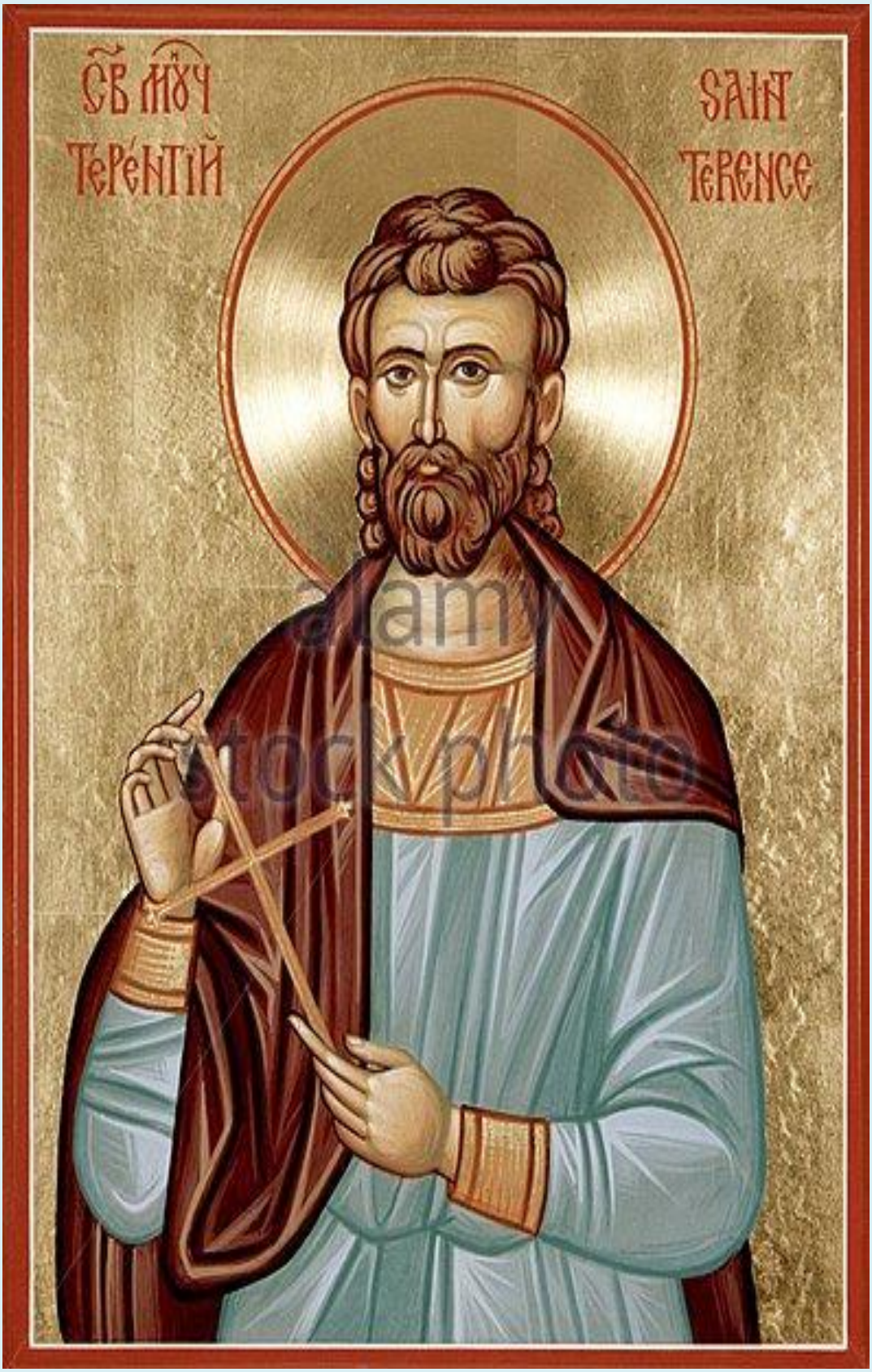
СВ МЧ
ТЕРЕНТІЙ
SAINT
TERENCE

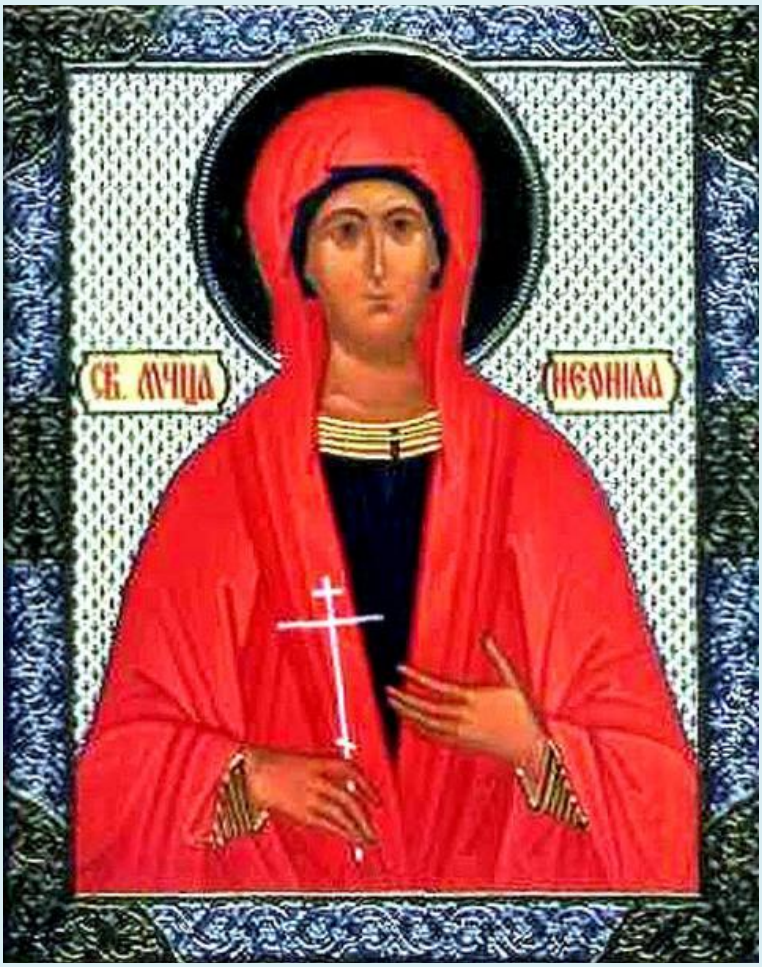
СВ. МУЧЕНИЦА
НЕОНИЛА

Sf. Mc. Terentie
Sf. Mc. Neonila

Troparul Sfântului Mucenic Terentie, al Sfintei Neonila şi al celor împreună cu dânşii

28 Octombrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Troparul Sfântului Mucenic Terentie, al Sfintei Neonila şi al celor împreună cu dânşii

28 Octombrie - Glasul 4

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nesctricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

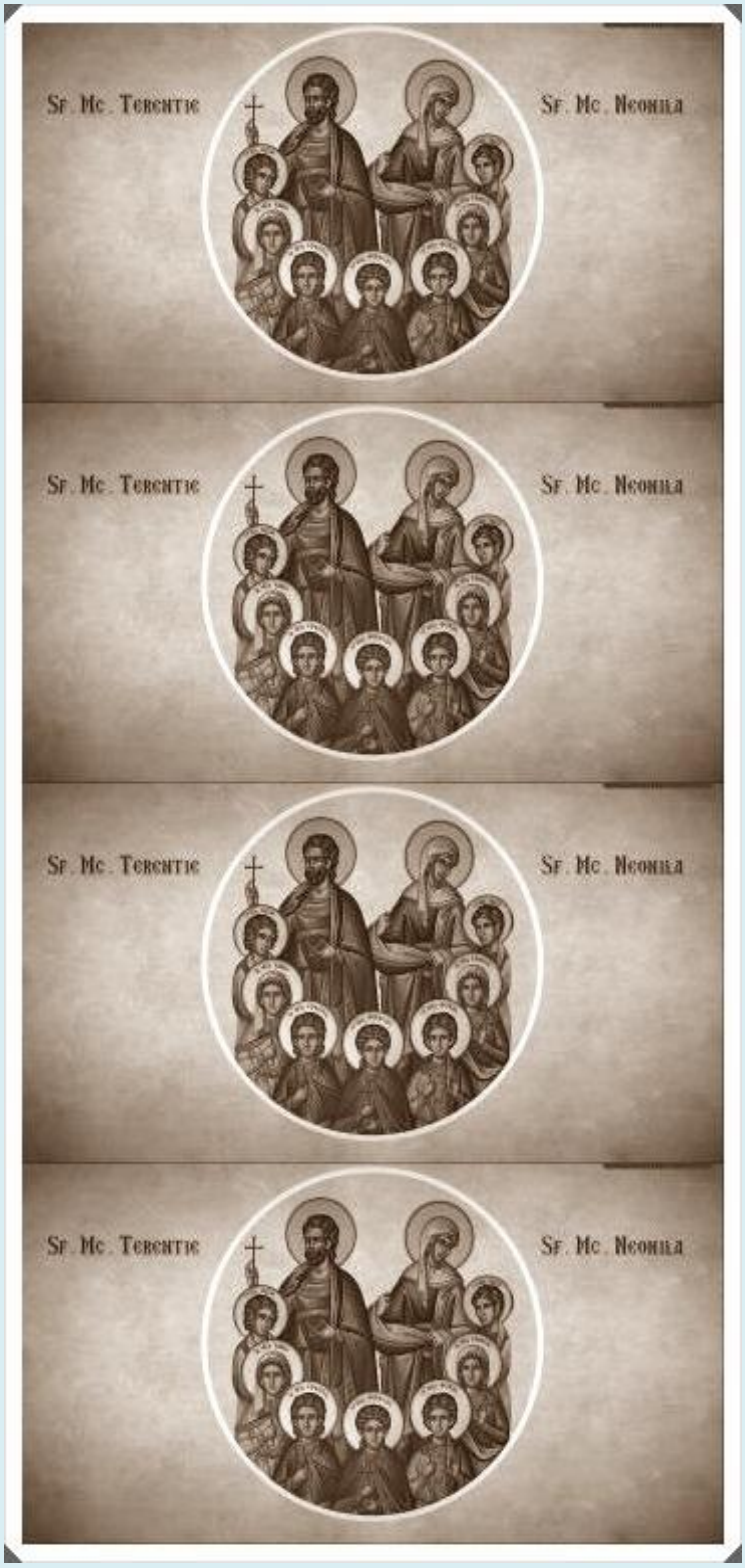

Bucurați-vă, Sfinților mucenici Terentie și Neonila împreună cu copiii voștri Sarbelus, Fotie, Teodul, Hierax, Nita, Vele și Eunice!